

Cuprins

Cuvânt înainte de dr. Wayne W. Dyer	9
Introducere	15
 Partea I: Căutarea Căii corecte	
Prolog. Ziua în care „am murit“	21
Capitolul 1. O educație diferită	27
Capitolul 2. Multe religii, multe căi	39
Capitolul 3. Pași greșiți care m-au condus în direcția corectă	47
Capitolul 4. Marea mea iubire	57
Capitolul 5. Îngrozitorul diagnostic	69
Capitolul 6. În căutarea mântuirii	79
 Partea a II-a: Călătoria mea către moarte... și înapoi	
Capitolul 7. Părăsirea acestei lumi	91
Capitolul 8. O realitate infinită, dar absolut fantastică ..	107
Capitolul 9. Realizarea miracolului	115
Capitolul 10. Dovada vindecării	125
Capitolul 11. „Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!“	133
Capitolul 12. Viața privită prin alți ochi	147
Capitolul 13. Găsirea Căii mele	155
Capitolul 14. Vindecarea este doar începutul	167

Partea a III-a: Ce am înțeles în urma acestei experiențe

Capitolul 15: De ce m-am îmbolnăvit...	
și de ce m-am vindecat	183
Capitolul 16. Sinele infinit și energia universală.....	199
Capitolul 17. Permisivitatea de a fi tu însuși.....	215
Capitolul 18. Întrebări și răspunsuri	229
Cuvânt de încheiere	257
Mulțumiri	259
Despre autoare	263

Capitolul 10

Dovada vindecării

La câteva zile după ce am fost mutată de la terapie intensivă am început fizioterapia, pentru a-mi întări mușchii. În prima zi în care am reînceput să merg, o asistentă m-a condus până la baie, astfel încât să mă pot vedea în oglindă. Privind reflexia mea scheletică, mi s-a oprit pentru o clipă inima. A fost primul moment de după ieșirea din comă când m-am simțit întristată.

Am rugat-o pe asistentă să mă lase singură pentru câteva clipe și am continuat să mă privesc în oglindă. Aproape că nu puteam să mă recunosc în imaginea pe care o vedeam. Îmi pierdusem cea mai mare parte a părului, ochii păreau să îmi iasă din orbite, oasele obrazilor îmi ieșeau prin piele, iar pe gât aveam un bandaj mare, chiar sub urechea dreaptă, care acoperea o leziune uriașă pe piele. M-am cutremurat în fața propriei mele imagini și am început să plâng.

Nu plângeam dintr-un orgoliu rănit. Înfățișarea mea fizică nu mi se părea importantă în acele momente. Simțeam pur și simplu tristețea pe care o simte orice om atunci când privește o altă ființă umană aflată în acea stare jalnică. Această tristețe era dublată de o empatie profundă. Puteam vedea în acei ochi și pe acea față anii de suferință care se scurseseră și care mă aduseseră în această situație.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

Cum am putut îngădui să acumulez atât de multă angoasă? Cum mi-am putut provoca singură atât de multă suferință?

Da, eram conștientă că îmi provocasem singură toată acea suferință. Mi-am atins fața din oglindă cu mâna și mi-am făcut promisiunea de a nu-mi mai face niciodată rău.

Medicii erau foarte precauți în legătură cu vindecarea mea, întrucât nu puteau uita starea în care fusesem adusă la spital. De aceea, încercau diferite doze ale medicamentelor pentru chimioterapia pe care mi-o aplicau și de care îmi fusese cândva atât de teamă.

Când veneau să îmi administreze tratamentul, asistentele atârnavă punga cu medicamente lichide de suportul perfuziei. Pe fiecare astfel de pungă scria cu litere mari, de culoare roșie: „OTRAVĂ“. Asistentele însele purtau măști și mănuși de protecție, astfel încât să nu aibă vreun contact cu periculoasele substanțe chimice. Nu părea să le deranjeze însă că îmi introduceau aceste otrăvuri direct în vene.

În sinea mea, știam foarte bine că nu aveam nevoie de chimioterapie. Medicii îmi administrau medicamentele din motivele lor, care nu aveau nimic de-a face cu convingerile mele. Eu știam că sunt invincibilă. Nimic nu mă putea distruge, nici măcar otrava pe care mi-o injectau direct în vene și de care mă temusem atât de mulți ani! În mod incredibil, nu am suferit deloc de faimoasele efecte secundare ale chimioterapiei. Toți medicii se minunau că nu aveam simptomele obișnuite de greață în urma tratamentului.

Mă simțeam victorioasă. Nu mă mai temeam de absolut nimic, nici de cancer, nici de chimioterapie, iar felul în care mă simțeam îmi demonstra în fiecare clipă că cea care mă distrusese în anii din urmă fusese *teama*. Pe de altă parte, îmi dădeam cu ușurință seama că dacă aș fi făcut acest tratament

Înainte de incursiunea mea pe tărâmul lumii de dincolo și dacă aș fi văzut cuvântul „OTRAVĂ“ scris cu litere mari și roșii pe pungile cu medicamente care intrau direct în venele mele, la care se adăuga imaginea asistentelor protejate din cap până în picioare pentru a nu fi contaminate, teama m-ar fi ucis cu siguranță. Efectul psihologic ar fi fost suficient în această direcție, căci știam cât de multe temeri acumulasem deja până atunci.

Acum, mă simțeam invincibilă. Eram conștientă că decizia pe care o luasem în lumea de dincolo de a mă întoarce în această lume era mai puternică decât orice s-ar fi întâmplat în lumea fizică.

Medicii mi-au făcut un set de analize complete pentru a-și face o imagine mai clară despre ceea ce se întâmpla în corpul meu, astfel încât să îmi poată doza în mod corespunzător tratamentul chimic. Am acceptat împotriva dorinței mele, căci știam că aveau nevoie de analizele lor pentru a se convinge că eram vindecată, dar și pentru că știam deja care vor fi rezultatele acestor analize. Acestea ar fi fost cea mai bună dovadă a victoriei mele. Medicii erau convinși că eram încă mult prea slăbită pentru a suporta o testare atât de completă, așa că au repartizat analizele pe durata a două săptămâni, astfel încât să am timp să îmi recapăt forțele. Cântăream mai puțin de 40 de kilograme și trebuia să îmi sporesc greutatea corporală înainte de a putea suporta testele care presupuneau operații chirurgicale minore.

Leziunile de pe pielea mea erau imense, fiind curățate și pansate zilnic de asistentele medicale. De aceea, medicii considerau că acestea nu se puteau vindeca de la sine, ci necesitau o intervenție terapeutică. Corpul meu nu avea puterea de a se regenera singur. De aceea, a fost adus un medic specializat în reconstrucție ca să evalueze situația.

Acesta a confirmat că rănilile mele erau prea mari pentru a se putea vindeca singure, îndeosebi deoarece corpul meu nu dispunea de substanțele nutritive necesare în acest scop. Mă considera însă prea fragilă pentru a putea suporta o operație de reconstrucție, așa că le-a cerut asistentelor să continue să îmi curețe și să îmi panseze zilnic rănilile până când aveam să capăt suficientă putere pentru a putea suporta operația. Într-adevăr, aproape că nu mai aveam mușchi pe oase.

La șase zile după ce am fost mutată de la terapie intensivă, am început să mă simt ceva mai puternică, fapt care îmi permitea să mă plimb puțin pe coridoarele spitalului înainte de a simți nevoia de a mă odihni. Primul test pe care medicii au decis că îl pot suporta a fost o biopsie a măduvei spinării. Procedura este foarte dureroasă și constă în introducerea unui ac gros la baza șirei spinării pentru a extrage măduva.

Unul din simptomele comune ale limfomului în ultimul stadiu este metastaza măduvei spinării. De aceea, medicii se așteptau ca analizele să confirme acest simptom, urmând apoi să decidă ce medicamente trebuiau să îmi administreze și în ce doze.

Îmi amintesc și acum ziua în care am primit rezultatele. Medicul a intrat în camera mea însoțit de o întreagă echipă medicală și părând foarte preocupat. Mi-a spus:

– Am primit rezultatele biopsiei și ceva nu este în regulă.

Pentru prima dată după multe zile, m-am simțit puțin îngrijorată.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Membrii familiei mele se aflau și ei în camera mea de spital și toți păreau la fel de îngrijorați.

– Nu putem depista cancerul în măduva ta, mi-a răspuns medicul.

– Atunci, care este problema? a întrebat Danny. Nu înseamnă acest lucru pur și simplu că nu mai suferă de cancer la nivelul măduvei spinării?

– Nu, este imposibil, i-a spus medicul. Cancerul nu dispare peste noapte. Trebuie doar să îl găsim, iar până atunci avem o problemă, căci nu știu ce doză de medicamente să îi administrez.

Drept urmare, medicii au trimis mostra de măduvă la unul din cele mai sofisticate laboratoare de patologie din țară. Patru zile mai târziu au venit rezultatele. Acestea erau negative. În măduva mea nu mai exista nicio urmă de cancer. La auzul veștilor, m-am simțit mai victorioasă ca oricând.

Nelăsându-se convinși, medicii și-au propus să realizeze o biopsie a nodulilor limfatici, pentru a depista aici cancerul. Inițial, noul meu simț renăscut al sinelui și-a dorit să riposteze și să le pună: „Nu, *nu* sunt de acord cu alte analize. Este corpul meu, iar eu *știu* că nu veți găsi *nimic* în el!”

Medicii au continuat însă să insiste, reamintindu-le alor mei de starea în care mă aflam atunci când m-au adus la spital cu doar câteva zile înainte. De aceea, am luat decizia de a le face pe plac, perfect conștientă de faptul că nu vor găsi nimic, confirmându-mi astfel o dată în plus victoria.

– Faceți ce considerați necesar, i-am spus medicului, dar vreau să știți că nu consider aceste analize necesare decât pentru a vă convinge pe dumneavoastră. Eu știu deja rezultatele testelor!

Medicii au mai așteptat câteva zile pentru a mă reface înainte de biopsia nodulilor limfatici, care presupune o operație chirurgicală minoră. Înainte de procedură am fost trimisă la radiologie, unde medicul trebuia să folosească un echipament sofisticat cu ultrasunete pentru a-mi găsi cel mai

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

mare nodul limfatic, marcându-l pe piele pentru ca medicul chirurg să îl poată extirpa.

În timp ce stăteam pe masa din laboratorul de radiologie, am observat că radiografiile făcute în ziua internării mele în spital se aflau într-o cutie alăturată. Toate indicau prezența tumorilor. Radiologul le-a consultat și a constatat că avusesem gâtul umflat de tumori și noduli, așa că a început procedura scanându-mi ceafa. A continuat cu scanarea părților laterale ale gâtului, iar apoi cu partea din față. Pe față i s-a întipărit o uimire profundă, dublată de confuzie.

A consultat din nou radiografiile din cutie, apoi s-a întors către mine. M-a întrebat dacă poate folosi aparatul pentru a-mi scana subsuoarele. Am fost de acord, dar după ce a terminat medicul arăta încă și mai șocat. Mi-a scanat apoi pieptul, spatele și abdomenul.

- Este totul în regulă? l-am întrebat.
- Nu știu ce să mai cred, mi-a răspuns.
- De ce? Ce s-a întâmplat? (Cam bănuiam eu...).
- Scuză-mă o clipă.

S-a dus la un telefon din apropiere și l-am auzit vorbind cu medicul meu oncolog.

– Nu mai înțeleg nimic, i-a spus el. Radiografiile arată că întregul sistem limfatic al pacientei era sufocat de tumori acum două săptămâni, iar acum nu mai găsesc niciun nodul limfatic suficient de mare pentru a sugera cât de cât existența cancerului.

Un zâmbet mare mi-a luminat fața. Când medicul s-a întors, m-am ridicat și i-am spus:

- Bun! Înțeleg că pot să plec!

– Nu atât de repede, mi-a replicat el. Medicul tău oncolog *insistă* să găsesc un nodul limfatic pentru biopsie și spune că este imposibil să nu mai ai deloc cancer în sistemul

tău. Cancerul nu dispare peste noapte. De aceea, va trebui să găsească un nodul într-un loc ușor de accesat, cum ar fi gâtul.

În final, mi-a marcat un nodul limfatic pe gât, deși acesta nu era foarte mare. Am fost apoi programată pentru chirurgie, iar medicul mi-a făcut o incizie mică în partea laterală a gâtului pentru a-mi extirpa nodulul.

Operația a fost făcută sub anestezie locală, așa că am rămas complet conștientă. Nu mi-au plăcut deloc senzațiile de disconfort pe care le-am simțit când chirurgul mi-a tăiat nodulul. Îmi mai amintesc și acum mirosul cărnii arse când mi-a cauterizat rana. Dintr-odată, ideea de a-i lăsa pe medici să facă ce vor cu corpul meu nu mi s-a mai părut o idee chiar atât de bună!

La fel ca până atunci, rezultatele au arătat că în corpul meu nu mai exista nicio urmă de cancer.

De aceea, am început să protestez deschis la ideea continuării testelor și tratamentelor cu substanțe chimice. În sinea mea oricum nu mai aveam nici cea mai mică îndoială că eram vindecată. Nu mai doream nici măcar să rămân internată în spital. Doream să ies și să explorez din nou lumea exterioară, cu atât mai mult cu cât eram perfect conștientă de faptul că urma să mă însănătoșesc rapid. Medicii mei s-au opus însă, insistând asupra necesității de a-mi face noi teste și de a-mi administra noi medicamente. Ca de obicei, mi-au reamintit de starea în care mă aflam atunci când am fost adusă la spital.

– Dacă nu puteți găsi nicio urmă de cancer în corpul meu, atunci de ce trebuie să continuăm cu această farsă? i-am întrebat eu.

– Simplul fapt că nu găsim cancerul nu înseamnă că acesta nu mai există. Îți reamintim că te aflai într-o fază terminală când ai fost adusă la spital, cu doar două săptămâni în urmă! mi-au răspuns ei.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

În cele din urmă, mi-au făcut o tomografie completă cu emisie de pozitroni (PET), iar rezultatele au indicat fără nicio urmă de îndoială că nu mai sufeream de cancer, așa că medicii au renunțat în sfârșit la tratament.

Ca și cum năuceala medicilor nu ar fi fost deja suficient de mare, aranjamentele pe care le făcuseră cu chirurgul specializat în reconstrucție nu s-au mai dovedit necesare, căci rănilor mele s-au vindecat singure.

Pe data de 9 martie 2006, la cinci săptămâni după internarea mea în spital, am fost externată. Puteam merge pe picioarele mele, deși încă mai aveam nevoie de puțin ajutor pentru a urca scările. Mă aflu într-o stare de euforie atât de mare când am plecat, încât medicii nu s-au putut abține să nu îmi scrie pe fișa de externare: „Odihnă la pat. PACIENTA NU ARE VOIE SĂ IASĂ LA CUMPĂRĂTURI SAU SĂ PARTICIPE LA PETRECERI TIMP DE CEL PUȚIN ȘASE SĂPTĂMÂNI!“

Cui îi păsa însă de recomandările medicilor!? Doar o săptămână mai târziu, de ziua mea de naștere, pe data de 16 martie, am ieșit cu familia la restaurantul meu favorit, Bucătăria lui Jimmy, pentru a sărbători împreună noua mea viață. În săptămâna următoare, pe data de 26 martie, am participat la nunta unei prietene. Spre consternarea amicilor mei, care știau prin ce trecusem, am dansat și am băut șampanie din toată inima. Mai mult ca oricând, știam că viața trebuie trăită ca o sărbătoare, într-o stare de fericire și abandon.

